ANUL IV.—No. 1029.
EDIŢIA A DOUA
MARŢI 10 DECEMBRIE 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREÏ LUNÏ
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

In Bucureştĭ la casa Administraţieĭ.
Din *Judeţe* şi *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leĭ; în străinĕtate 50
Şease lunĭ „ 15 „ „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ „ 13
Un numĕr în Străinĕtate 15 banĭ
MANUSCRISELE NU SE NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te fereştĭ, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
Din BUCUREŞTĬ şi JUDEŢE se primesc NUMAĬ la ADMINISTRAŢIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leĭ „
„ „ „ II . . . . . . 8.— leĭ „
Inserţiunele şi Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vênzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.
UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANĬ

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

Bucureştĭ, 9 Decembrie.

RESPUNS COMUNICATULUI

Guvernul a vorbit în partea *neoficiălă* a *Monitoruluĭ Oficial* din cincĭ a curenteĭ.

Maĭ bine tăcea.

Comunicatul, ce el s'a crezut dator a publica pentru a rĕspunde *insinuărilor rĕspândite de unele ziare, asupra dispoziţiuneĭ coprinse în articolul 95 din Constituţiune*, este nu numaĭ de un ridicol umilitor, dar şi de o rea credinţă revoltătoare.

Cetind acest comunicat, pare că vĕz un individ — pe care nu'l acuză nimenĭ — apărându-se de o faptă rea pe care nu a comis'o, dar pe care ar fi fost capabil să o sĕvârşească, dacă împrejurările l'ar fi favorizat.

Inainte de a analiza rĕspunsul primuluĭ ministru de la 30 Iunie 1866 şi de la 28 Noembrie 1891, trebue să constat că toate ziarele guvernamentale — afară de unul — aŭ reprodus comunicatul guvernuluĭ, fără a'l însoţi de vre un comentariŭ.

Singur ziarul *Bucarest*, maĭ catolic de cât Papa, maĭ monarhist **astă-zĭ** de cât Carol I, maĭ guvernamental de cât Lascar Catargiu, pretinde a astupa gura ziariştilor din opoziţiune cu proza *Monitoruluĭ Oficial.*

Nu ar putea confratele meŭ C. G. Costa-Foru să calmeze veleităţile rĕzboinice ale colaboratorilor sĕĭ? Unul din eĭ, după reproducerea comunicatuluĭ, strigă cu emfază: — *Ceĭ care făceaŭ pe guvern falşificator, carĭ îl învinovăţeaŭ că a violat Constituţia, carĭ aŭ reeditat cu acest prilej clişeurĭ de reacţiune şi reacţionarĭ, vor trebui să găsească alt ce-va.*

Cine a făcut pe guvern falsificator? — Nimenĭ! — Eŭ **astăzĭ** îl acuz că voeşte a acoperi o escrocherie şi un falş de care nu e vinovat; căcĭ o chestiune atât de gravă ca falsificarea unuĭ vot al unuĭ Corp Legiuitor nu se rezolvă cu un comunicat publicat în partea neoficială a *Monitoruluĭ oficial.*

Cine a făcut pe guvern violator al Constituţiuneĭ? — Nimenĭ! — Eŭ **mâne** îl voiŭ învinovăţi că calcă Constituţia, dacă s'ar maĭ permite a uza de ultimul aliniat al articoluluĭ 95, când ştie **astăzĭ** că s'a falsificat votul legiuitorilor din 1866.

Cine a poreclit pe guvern de reacţionar? — D. I. N. Iancovescu amic tot atât de intim al D-nuluĭ Lascar Catargiu ca şi D-nul C. G. Costa-Foru; şi cu directorul politic al ziaruluĭ *Naţionalul* majoritatea, imensa majoritate a Ţĕreĭ a strigat în ziua de 27 Noembrie: — *Reacţiunea e la putere!*

Să vin acum la comunicatul guvernuluĭ, comunicat ce reprezintă rĕspunsul ce primul-ministru de la 30 Iunie 1866 şi de la 28 Noembrie 1891 s'a milostivit a da protestărilor întregeĭ prese independente.

Minte cu neruşinare *Monitorul oficial*, când pretinde la punctul 1 al comunicatuluĭ sĕŭ că *textul articoluluĭ 95 din Constituţiune s'a adoptat după cum a fost propus de comitetul delegaţilor secţiunilor, inlocuind articolul 49 al guvernuluĭ.*

Minte cu neruşinare *Monitorul oficial*, când pretinde la punctul 2 al comunicatuluĭ sĕŭ că *articolul* **85** *din proiectul comitetuluĭ s'a luat în discuţie de Constituantă. şi că la acel articol* **85** *s'a propus un amendament de D-niĭ P. I. Cernătescu şi G. T. Grigorescu.*

Desfid pe D. Lascar Catargiu, prim-ministru în luna Iunie 1866, desfid pe D. Aristid Pascal, raportorul Constituanteĭ din 1866, să'mĭ probeze că Constituanta a luat în dezbatere proectul comitetuluĭ delegaţilor secţiunilor.

Eŭ, cu procesele verbale ale şedinţelor Constituante din 18—20—21—22—23—24—25—26—27—28 şi 29, dovedesc că **Constituanta a discutat numaĭ şi numaĭ proectul de Constituţiune prezentat de guvern.**

Citească D. Lascar Catargiu raportul D-luĭ Aristide Pascal cu atenţiunea pe care am pus-o eŭ la citirea luĭ şi se va căi că a autorizat publicarea acestuĭ nenorocit comunicat.

Comitetul însărcinat cu examinarea **proectuluĭ de Constituţiune prezentat de guvern** — a zis D. Aristide Pascal în raportul sĕŭ — *după ce a luat cunoştinţă de toate amendamentele ce s'aŭ propus în secţiunĭ, după ce prin această lucrare s'a pătruns de spiritul şi de opiniunile ce aŭ predominat în Adunare,* **a făcut proectuluĭ de Constituţie al guvernuluĭ modificaţiunile ce în calitate de raportor al acestuĭ comitet am onoarea a vĕ prezenta.**

In faţa acestor cuvinte rostite de D. raportor în şedinţa Constituanteĭ din 18 Iunie 1866 ce maĭ rĕmâne în picioare din comunicatul ministerial?

Rĕmâne ceva care nu se poate şterge: — rĕmâne guvernul ridicol şi discreditat; rĕmâne prostia aceluĭ care a scris comunicatul, şi reaua credinţă a aceluĭ care a ordonat scrierea luĭ.

Punctele 3, 4 şi 5 ale comunicatuluĭ nu merită să fie discutate, căcĭ cine nu ştie astă-zĭ că **textul definitiv al Constituţiuneĭ** cuprinde *falşul* sĕvârşit între şedinţa Constituanteĭ din 27 Iunie 1866 şi acea din 30 Iunie acelaş an; cine nu ştie astă-zĭ că **acest text falsificat** *se află transcris întocmaĭ în condica de legĭ investit cu sigiliul Adunăreĭ deputaţilor, cu semnătura preşedinteluĭ M. Costaki şi a secretaruluĭ P. Iatropulo*; cine nu ştie astă-zĭ în fine că Prinţul Carol a prestat jurămînt, în ziua de 30 Iunie 1866, **pe un text de Constituţiune falsificat,** şi că acel text falsificat *a fost promulgat imediat şi publicat în „Monitorul oficial" de a doua zi una Iulie 1866 şi contrasemnat de miniştrii:* — **Lascar Catargiu preşedintele consiliuluĭ,** *I. C. Brătianu, I. Cantacuzin, P. Maurogny, C. A. Rosetti, General I. Ghica şi D. A. Sturdza?*

Mĕ voiŭ opri la ultimul punct al comunicatuluĭ care cuprinde cea maĭ neruşinată minciună.

Reproduc textual acel sfruntat neadevĕr: — *prin urmare toate zgomotele ce se respândesc nu sunt motivate de cât pe aceea că în procesul verbal al Adunăreĭ din 27 Iunie 1866,* **publicat în partea neoficială a „Monitoruluĭ" din 2 Iulie 1866,** — cuvintele **partea neoficială,** într'o chestiune atât de gravă, sunt culmea imbecilităţeĭ — *se află copiat, din eroare, textul articoluluĭ din proiectul primitiv în locul* **aceluĭ din proiectul comitetuluĭ delegaţilor, singurul care a fost în discuţiune şi votat de Adunarea constituantă,** *după cum reese cu evidenţă şi din textul amendamentuluĭ ce a fost propus la acel articol şi care este citat maĭ sus.*

Incă o dată declar sus şi tare că *Monitorul oficial* minte în modul cel maĭ neruşinat când afirmă că *proiectul de Constituţiune al comitetuluĭ delegaţilor este* **singurul proiect** *discutat şi votat de Adunarea constituantă.*

Susţin — şi rog pe confraţiĭ meĭ guvernamentalĭ să-mĭ probeze contrariul — că **singurul proiect de Constituţiune** *discutat şi votat de Adunarea constituantă este* **proiectul prezentat de guvernul prezidat de D. Lascar Catargiu.**

Amendamentul de care vorbeşte comunicatul a fost prezentat de D-niĭ P. I. Cernătescu şi C. T. Grigorescu *la articolul* **49** *al proiectuluĭ guvernuluĭ, devenit* **95** *în textul definitiv al Constituţiuneĭ, iar nu la articolul* **85** *al proiectuluĭ comitetuluĭ delegaţilor, proiect şi articol care nu aŭ fost nicĭ o dată puse în discuţiune.*

Respectul ce trebue să port perilor albĭ aĭ D-luĭ Lascar Catargiu nu 'mĭ permit să scriŭ tot ce gîndesc despre acest stupid comunicat al guvernuluĭ.

Staŭ şi mĕ întreb: — Cum tînĕrul prim-ministru din 1866 a lăsat pe bătrânul prim-ministru din 1891 să alunece pe un povărniş atât de primejdios, atât de compromiţĕtor.

Crede oare D. Lascar Catargiu că dosarul acestuĭ falş comis la 1866 s'a închis cu acest comunicat?

Amar se înşală!

Dosarul e deschis şi va sta deschis până când singurul democrat ce a putut străbate în această Cameră va sili pe actualul prim-ministru a depune pe biroul Adunăreĭ **toate** procesele verbale ale **tuturor** şedinţelor Constituanteĭ în care s'a discutat Constituţiunea.

Atuncĭ Ţara va vedea cu ce culpabilă uşurinţă Lascar Catargiu a voit să rezolve o chestiune atât de gravă ca falşificarea votuluĭ unuĭ Corp Legiuitor.

Atuncĭ Ţara va judeca atât pe Lascar Catargiu prim-ministru în 1866 cât şi pe Lascar Catargiu prim-ministru în 1891.

Verdictul Ţĕreĭ va fi aspru dar meritat.

Alex. V. Beldimanŭ.

TELEGRAME

BUDAPESTA, 8 Decembre. — După ziare se asigură că guvernul este decis să disolve camera deputaţilor.

PARIS, 8 Decembrie. — 4 boambe aŭ fost aşezate astă-noapte subt poarta primaruluĭ din Clichy; s'aŭ dat foc fitilurilor dar nu aŭ luat foc.

BRUXELLES, 8 Decembrie. — „Indépendance" Belge înregistrează ştirea în privinţa dimisiuneĭ ministruluĭ de rezbel.

Foametea în Rusia

PETERSBURG, 8 Decembre. — Comisiunea instituită sub preşedenţia D-luĭ Abaza pentru a organiza lucrărĭ publice în ţinuturile sărace coprinde de asemenea pe miniştriĭ de interne şi de finanţe şi pe controlorul imperiuluĭ. Generalul Annenkoff este desemnat pentru a dirige aceste lucrărĭ pentru carĭ s'a acordat 10.000.000.

Afară de 31.851,000 ruble ce s'aŭ împărţit înainte pentru pâine şi sĕmânţe s'a maĭ distribuit încă în Octombre şi în Noembre 23.917,000 ruble.

Intrunirea Liberalilor

Ierĭ la ora 2 jum. s'a ţinut întrunirea sub preşedinţa D-luĭ A. Orăscu. A asistat lume multă.

D. Vizanti, luând cuvîntul, se dă de reprezentant al Iaşuluĭ uitând că l'a ales poliţia D-luĭ Catargiu. Subiectul sĕŭ este bâta în alegerĭ, o deosebire prorogăreĭ din 1879—1891, moldovenismul, tinereţea sa, etc.

D. *Gogu Ştefănescu* din Craiova înfierează pe D. Al. Lahovary numindu'l marele intrigant şi spune că ruşinea guvernuluĭ actual învălue tronul.

In numele marilor bărbaţĭ I. C. Brătianu, C. A. Rosetti şi M. Kogălniceanu, să'ĭ resturnăm.

D. *V. Epurescu* din Vlaşca spune că formula că Regele domneşte şi ţara se guvernează, de treĭ anĭ este rĕsturnată, nu'şĭ maĭ are aplicare.

D. *C. S. Stoicescu* din Prahova vorbeşte de prorogare, de Catargiu, Manu şi Tăkiţă Ionescu şi spune că protestarea liberală trebue să străbată zidurile palatuluĭ.

D. *N. Fleva* este primit la tribună în ovaţiunĭ. Compară guvernul trecut, din care a eşit acesta, cu nişte negustorĭ falițĭ. Spune că trebue să se dea asalt, că de opinia publică ţine seamă şi M. S. Regele. Citeşte o rezoluţie că cetăţeniĭ să nu dezarmeze până ce ţara nu va fi redată sie-şĭ prin alegerĭ libere.

D. *Serurie* alătură şi o protestare naţională contra unuĭ ziar din Craiova care a insultat memoria celor de la 48.

Intrunirea se sparge.

Intrunirea guvernamentală

Aseară, la orele 8 şi jumĕtate, guvernamentaliĭ s'aŭ adunat în sala cea mică de la băile Eforieĭ.

Pe lângă deputaţiĭ şi senatoriĭ guvernamentalĭ, maĭ fuseseră aduşĭ de prefecţĭ şi delegaţĭ *neparlamentarĭ* din provincie, aşa că sala era maĭ plină.

A prezidat D. Stefan Greceanu, senator.

Aŭ vorbit: D-niĭ Boldur Voinescu, Alexandru Lahovary, Take Ionescu, Iamandi (Iaşĭ), Pĕucescu, Lascar Catargiu şi General Manu.

S'a dat în D. Vernescu ca într'o tobă, pentru că a numit pe conservatorĭ disidenţĭ aĭ partiduluĭ liberal-conservator; s'a zis că prorogarea n'a fost o escrocherie constituţională, căcĭ guvernul actual — nevinovat ca o fecioară — a făcut uz de o prerogativă înscrisă în textul oficial al Constituţieĭ, etc.

In sfîrşit, generalul Manu a încheiat spunênd că, *dacă majorităţile actuale vor da vot de blam guvernuluĭ acesta este sigur că ţara (?) tot pe eĭ îĭ va alege.*

S'a decis la urmă a se susţine guvernul din resputerĭ.

Intrunirea de la D. Vernescu

Alaltă-seară s'a ţinut şi la D. Vernescu o întrunire.

Reporter.

Cazul căpitanuluĭ Mavrodin

Am anunţat deunăzĭ că D. căpitan N. Mavrodin a dat ministruluĭ de justiţie, în ziua de 20 Noembre a. c., o petiţie prin care i-a cerut să sezisese curtea de casaţie de afacerea D-sale. Publicăm maĭ la vale în întregul eĭ acea petiţiune, înregistrată la Nr. 22,213, căcĭ vedem că până acum ministrul nu are gând de a se ocupa de afacerea aceasta.

Iacă acea petiţie:

Domule ministru,

In anul expirat, printr'o petiţiune imprimată m'am plâns corpurilor legiuitoare de înlăturarea legeĭ de înaintare în armată sub ministerul D-luĭ I. C. Brătianu.

Sub ministerul D-luĭ general Manu această petiţiune a fost motivul trimetereĭ mele înaintea consiliuluĭ de rezbel al corpuluĭ II de armată, sub pretextul de insultă adusă D-luĭ General Fălcoianu autorul călcăreĭ legeĭ de înaintare, cu agravarea de falsificare şi distrugere de acte publice.

Domnule ministru, în conformitate cu art. 258 codul militar puteam fi dat în judecată pentru calomnie conform art. 294 c. p. ordinar.

Dar amiciĭ D-luĭ general Fălcoianu ştiaŭ foarte bine că toate faptele penale de care m'am plâns Corpurilor legiuitoare se puteaŭ proba şi atuncĭ consiliul nu mĕ maĭ putea condamna pentru calomnie.

In vederea aceasta am fost dat în judecată pentru insultă.

Dar cum pentru insultă nu mi s'a permis de consiliŭ să probez că acela care a comis faptul de falş şi distrugere de acte publice, avînd onoarea sa veştejită nu se maĭ poate insulta; consiliul de rezbel compus din grade inferioare aceluia ce are D. Fălcoianu, ne voind a ţine în seamă că, în afară de art. 294 codul penal ordinar, nu maĭ există un alt articol care să pedepsească insulta *prin scrisorĭ*, aplicând art. 217 codul militar a comis cu deplină ştiinţă, şi unele din organele justiţieĭ militare, chiar cu premeditare, o eroare judiciară şi iată pentru ce:

Legislaţia militară în vigoare împarte insulta în două părţĭ bine distinse:

1) Insulta prin graĭ, adică prin cuvinte, gesturĭ şi ameninţărĭ este prevĕzută de art. 217 codul militar şi pedeapsa se aplică de consiliile de rezbel.

2) Insulta *prin scrisorĭ* ca una ce nu este prevĕzută de codul militar intră în prevederile legeĭ poziţieĭ oficerilor, iar pedeapsa se aplică de către consiliile de reformă.

Ca probă neîndoioasă, Domnule ministru, am onoare a vĕ cita faptul că D. general Manu revizuind codul de justiţie militară a întrodus sub art. 217 şi insulta *prin scrisorĭ* care proiect s'a şi votat de Senat în şedinţa de la 27 Martie 1889 după cum se poate vedea la pag. 512 *Desbaterile Senatuluĭ.*

Din acest vot al senatuluĭ rezultă până la evidenţă, că Art. 217, ast-fel interpretat de către puterea legiuitoare, nu maĭ poate găsi o aplicaţie pentru insulta *prin scrisorĭ* maĭ înainte de a fi votat şi de Cameră, sancţionat de M. S. Regele şi promulgat.

Este elementar principiul acesta că nimenĭ nu poate fi pedepsit dacă nu cade

sub previziunile legeĭ. Maĭ mult de cât atât: Constituția sub art. 16 zice categoric:

Nicĭ o pedeapsă nu poate fi înființată nicĭ aplicată, de cât în puterea uneĭ legĭ.

Consiliul de revizie al armateĭ, sezisat conform legeĭ, a desăvârșit aceiașĭ eroare respingênd recursul sub-semnatuluĭ.

In conformitate dar cu art. 76 din codul militar, care prevede că art. 443 din codul de procedură penală este aplicabil și hotărîrilor consiliilor de resbel, vin cu tot respectul a vĕ supune casul, ca acela ce avețĭ onoarea de a fi supremul păzitor al legeĭ, și tot odată vĕ rog D-le Ministru ca în baza putereĭ ce vĕ acordă art. 443 sus citat, să bine-voițĭ a trimite acest dosar Inalteĭ curțĭ de Casație și Justiție spre a se anula sentința consiliuluĭ de resbel al corpuluĭ II de armată ca una ce a fost pronunțată prin exces de putere și fără să existe un text de lege, după cum am avut onoarea a vĕ proba.

Bine-voițĭ, vĕ rog, D-le ministru, a primi deosebita mea stimă.

Nicolae Mavrodin

Căpitan demisionat, calea Grivița 177

O lucrare meritósă

Primim din Paris o broșură extrasă din *Buletinul societățeĭ de Antropologie* din Paris tratând despre *depopularea și repopularea Franțeĭ*, datorită D luĭ G. Diamandy, student român. Broșura cuprinde 18 paginĭ și e foarte interesantă prin originalitatea ce o aduce în mult desbătuta chestie a depopulăreĭ Franțeĭ. D. Diamandy studiază rolul economieĭ sociale în chestia depopulăreĭ și repopulăreĭ în Franța. — Să vedem în scurt ce spune D-sa.

Intâĭ stabilește importanța legilor economice în fenomenele sociologice, căcĭ până acum tot se crede încă că economia uneĭ epocĭ nu are întru nimic a face nicĭ în sociologie, nicĭ în politică, dovadă modul cum se scrie istoria, abuzând de date și de nume propriĭ. D. Diamandy arată cu dovezĭ cum popoare întregĭ dispar de pe scena omenească din cauza relelor condițiĭ economice. Apoĭ conchide că toate fenomenele sociologice de orĭ-ce natură ar fi, sunt cristalizarea palpabilă a legilor economice și a aplicațiunilor lor.

Maĭ departe D. Diamandy se întreabă dacă este saŭ nu necesară repopularea Franciei? Pentru capitalist nu maĭ este necesară, căcĭ armata de rezervă a lucrătorilor e deja destul de mare și nu maĭ e nevoe de întinderea mizerieĭ. Insă din punct de vedere economic, capitalistul greșește, teoria luĭ Maltus nefiind adevĕrată. Din punct de vedere politic nu poate fi nicĭ o teamă în Franța, cu toată forța numerică a Germanieĭ, căcĭ acolo e tare social-democrația, care e amica muncitorilor Francezĭ și care nu maĭ departe de cât în 20 de anĭ chestiunea politică saŭ socială va fi rezolvită, ast-fel ca Franța să n'aibă nicĭ o teamă. Din punctul de vedere al interesuluĭ munceĭ este nevoe de repopularea Franțeĭ, fiind-că sîmburele democratic este maĭ tare aicĭ de cât aiurea. Din punctul de vedere politic se simte nevoe căcĭ Franța este încunjurată de monarhiĭ reacționare. Insă în afară de aceste considerațiĭ D. Diamandy crede că depopularea Franțeĭ este periculoasă prin faptul că e o adevĕrată depresiune în mijloacele de progres a societățeĭ omeneștĭ în general și a Franțeĭ în particular, care merge în fruntea civilizațieĭ. Pentru asta studiază motivele care influințează negativ saŭ pozitiv asupra chestiuneĭ și care sunt de ordin economic, politic, moral, și motive de ordine fisiologică.

Intâia ordine de motive o dovedește ușor, arătând marea centralizare capitalistă și starea proletariatuluĭ de azĭ care amândouĕ contribue la descreșterea producțiuneĭ. Motivele politice sunt rĕzboaele cu militarizmul care ia oameniĭ ceĭ maĭ apțĭ. Emigrațiunea și Imigrațiunea se produc cu totul din alte cauze, produse de sistemul capitalist de azĭ și nu sunt primejdioase ca politic. Motivele morale care în forma lor nu sunt decât manifestația legilor economice, sunt sistemul de moștenire la clasele bogate, forma căsătorieĭ, etc. Motivele fiziologice sunt numeroase, slăbiciunea constituțieĭ datorită releĭ nutrițiunĭ și munceĭ excesive; chestia vaccineĭ; onanismul din școală și altele.

După aceste analize D. G. Diamandy propune și remediĭ. Societatea individuală opunêndu-se la creșterea populațieĭ, D. Diamandy preconizează societatea colectivă, însă până ca evoluția economică să ajungă acolo, propune 16 puncte provizoriĭ de program, puncte care se găsesc în programele social-democratice. Și acestea ca fiind consecința științifică sociologică a evoluțieĭ noastre moderne zice D. G. Diamandy.

Am dat un mic rezumat al importanteĭ comunicațiunĭ făcute de D. Diamandy societățeĭ de Antropologie din Paris. Subiectul depopulăreĭ și a repopulăreĭ Franțeĭ este tratat cum am vĕzut riguros științific și dintr'un punct de vedere noŭ

E. D.

Administrația Dobrogeană

Atragem deosebita atențiune a D-luĭ Ministru de interne asupra scrisoreĭ ce publicăm maĭ jos. In acelașĭ timp îl rugăm să pue capăt abusurilor strigătoare comise de funcționariĭ de peste Dunăre. De vom continua cu sistemul de astăzĭ de a lăsa această provincie pradă funcționarilor ce ar trebui să facă o bună administrație, nu vom face de cât să înstreinăm sentimentele populațiuneĭ dobrogene și să sădim în ea ura și antipatia pentru cârmuirea noastră. Ni se pare că datoria noastră cea maĭ de căpetenie e tocmaĭ să ne purtăm cu o blîndețe și corectitudine cât se poate maĭ mare cu nouĭ noștri conaționalĭ, căcĭ numaĭ ast fel le vom câștiga simpatiile și îĭ vom face să nu maĭ dorească altă cârmuire de cât pe cea românească.

Nu cu jaful și cu un arbitrariŭ revoltător se poate asimila o provincie, ci cu blâadețe și cu o administrație dreaptă și înțeleaptă.

Iată scrisoarea ce primim:

Domnule Redactor,

Nu maĭ știm cuĭ să ne plângem. Orĭ încotro ne întoarcem, orĭ la cine ne adresăm, e de geaba. Nimenĭ nu ne dă ascultare, nimĕnuĭ nu i se face milă de noĭ. Ne vine să credem că cârmuirea românească nu poate să fie de cât un șir de nedreptățĭ. Ce bine era pe vremea Turcilor, când îțĭ plăteaĭ darea obișnuită și încolo trăiaĭ nesupărat de nimenĭ!

De anĭ de zile în plasa Megidie avem ajutor de administrație pe un D. N. Constantinescu.

Inainte de a fi în plasa noastră a fost în plasa Hîșova tot în această calitate. Cât a administrat această plasă nu s'aŭ auzit de cât plângerĭ și tînguirĭ pe urma luĭ. Jaful și arbitrariul fără de marginĭ eraŭ mijloacele luĭ de administrare. Locuitoriĭ aceleĭ plase s'aŭ plâns prefectuluĭ și ministruluĭ, unele jurnale le-aŭ luat apărarea, cu toate acestea nicĭ până astăzĭ nu li s'a dat dreptate.

Ba odată a fost prefectul la reședința subadministrațieĭ, chip ca să facă anchetă; dar vĕzînd numĕrul cel mare al celor ce veniseră să se jeluiască, s'a dus spuind că e caz grav de procuror și se duce să vie cu procurorul. Dus e și în ziua de astă-zĭ, căcĭ nu i-a maĭ călcat piciorul prin plasă nicĭ cu procuror nicĭ fără procuror.

Acuma pe N. Constantinescu îl avem subdministrator la Megidie. Aci se poartă ca și la Hîrșova, cum îĭ e învățul și năravul. Toată știința luĭ administrativă se reduce în a stoarce banĭ de la locuitorĭ, făcênd tot felul de abuzurĭ și nedreptățĭ.

Așa de la cincĭ locuitorĭ din cătunul Hahoĭ, pendinte de comuna Rasova, și anume Constantin Marin, Ion Neagu, Dascălu Nicolae, Ion Mărlăleanu și Dumitru Ion Mărlăleanu, implicațĭ într'o jefuire le-a luat cincĭ sute de leĭ, ca să'ĭ scape. Și protecția le-a folosit, că nu i-a maĭ supărat nimenĭ.

Când e vorba să ia câte un curcan, o gâscă, etc., de la locuitorĭ, aceasta e ceva obicinuit.

Dacă s'ar numi o anchetă severă s'ar constata atâtea nedreptățĭ, atâtea fapte arbitrare săvîrșite de acest Constantinescu, că nimenĭ nu s'ar maĭ mira că populațiunea Dobrogeĭ emigrează, fie-care ar spune că e firesc să fie așa. Când omul se vede nedreptățit la tot momentul, când nu maĭ e sigur pe bunul și cinstea luĭ, fuge, îșĭ ia lumea în cap și se duce în cotro vede cu ochiĭ.

De aceea, D-le Redactor, vĕ rog ridicațĭ glasul în sprijinul acesteĭ plășĭ nenorocite, ca doar o scăpa de un satrap ca Constantinescu. Dacă graiul nostru n'a fost auzit până acuma, doar va fi auzit graiul D-stră. Vĕ rugăm cerețĭ dreptate și nimic alt de cât dreptate pentru nenorocițiĭ locuitorĭ din Dobrogea.

Un Dobrogean

Un duel unguresc

BUDAPESTA, 8 Decembrie. Un duel a fost azĭ la amiazĭ între ministrul Fejervary și deputatul Ugron. După un schimb de două gloanțe fără rezultat luptătoriĭ aŭ luat sabia; amândoĭ aŭ avut rănĭ ușoare, după acea martoriĭ aŭ oprit duelul. D-niĭ Fejervary și Ugron s'aŭ împăcat și și-aŭ dat mâna.

INFORMAȚIUNI

Din cauza căidereĭ zăpezeĭ și din cauza închidereĭ stăvilaruluĭ spre a avea apă pe Dîmbovița pentru iluminatul bulevarduluĭ și pentru turbinele de distribuit apă în oraș Dîmbovița a debordat și a înecat satul Grozăveștĭ.

Apa a intrat în maĭ multe case și un perete de la o casă s'a dărîmat.

Indată s'a deschis stăvilarele și Dîmbovița a scăzut.

S'aŭ trimes ajutoare imediat și apa a fost scoasă de prin case.

—*—

Un proces s'a iscat între proprietariĭ circuluĭ Sidoli și între D. Schumann, directorul circuluĭ cu acelașĭ nume.

Proprietariĭ circuluĭ nu voesc a maĭ închiria localul circuluĭ D-luĭ Schumann, iar acesta pretinde că are o învoială făcută în această privință.

—*—

Astă seară se va juca la Teatrul Național *Manevrele de toamnă*, comedie în 4 acte.

Curtea cu jurațĭ din Capitală a condamnat pe ceĭ opt țĕranĭ carĭ aŭ comis crima din comuna Săruleștĭ, la câte 20 anĭ muncă silnică.

—*—

A doua zi de Crăciun funcționariĭ comercialĭ vor ține un congres la Brăila.

STIRI TELEGRAFICE

STOCKHOLM, 8 Decembrie. — Regele s'a îmbolnăvit de o bronșită; starea este considerată ca destul de primejdioasă.

RIO DE JANEIRO, 8 Decembrie.— rĕscoală a isbucnit în provincia Espiritu-Santo; vice guvernatorul a fost destituit.

La Bahia situațiunea devine din ce în ce maĭ neliniștitoare; puterea supremă trece mereŭ de la un ofițer la altu ai căror funcționarĭ civilĭ sînt adesea contrarĭ.

BÂLE, 7 Decembre.—Ceĭ doĭ directorĭ aĭ Bănciĭ generale de credit aŭ dispărut. Birourile bănciĭ sunt închise.

SOFIA, 7 Decembre — D-nul Menges, fost secretar privat al Prințuluĭ Alexandru de Battemberg, a sosit cu misiunea de a mulțumi Sobranieĭ, Prințuluĭ Ferdinand și guvernuluĭ pentru recentul vot care'ĭ fixează o pensiune viageră.

PARIS, 7 Decembre.—Camera a votat proiectul asupra munceĭ femeilor și a copiilor în manufacturile pe care senatul îl modificase, dar a respins aceste modificărĭ dintre carĭ libertatea munceĭ pentru femeĭ.

Conservele Iulian Oprescu

CONSILIUL DE HIGIENA ȘI SALUBRITATE PUBLICA AL ORASULUI BUCURESCI

ȘEDINȚA DE LA 13 AUGUST 1891

Președința d-luĭ doctor Felix, medic-șef și vice-președinte.

D. d-r. Felix. vice-președinte, aduce aminte că într'una din ședințele trecute a rugat pe d-niĭ medicĭ comunalĭ ca să se ocupe de deosebite fabricĭ carĭ produc conserve alimentare.

D-sa a inspectat ierĭ fabrica de conserve a d-luĭ Iulian Oprescu și a rĕmas foarte satisfăcut de instalațiunea de acolo, de curățenia localuluĭ și de manipulațiunea corectă a fabricațiuniĭ. Localul fabriceĭ ocupă un loc vast în strada Antim, calitatea legumelor și cutiilor e excelentă. Ceea-ce mi-a plăcut maĭ mult e modul cum d. Oprescu închide cutiile, în cât cositorul topit și chiar orĭ-ce alt inconvenient la care era expus, este cu desĕvîrșire înlăturat. Conținutul cutiilor se sterilisează în mașinĭ cu abur fără apă. D. Iulian Oprescu nu face numaĭ conserve de zarzavat ci și de pește, aduce scrumbiĭ de Dunăre și alțĭ peștĭ, și-ĭ conservă în unt-de-lemn în cutiĭ închise ermetic, apoĭ maĭ are aparate speciale pentru afumatul peșteluĭ. Am găsit acolo 60 de lucrătorĭ toțĭ românĭ.

D. Vice-președinte supune aceasta consiliuluĭ. rugând pe d-niĭ medicĭ comunalĭ carĭ aŭ asemenea fabrice în secțiunile d-lor. să le inspecteze și să-ĭ comunice resultatul.

Se iea act!

(Monitorul Comunal din 25 August 1891)

Legenda fulgilor de zăpadă

Incă de dimineață nu zisese Valter nicĭ o vorbă. Cum sta îngenuchiat lîngă cosciugul aceleia care chiar în seara aceea, trebuia să'ĭ fie nevastă, și de care moartea neîndurată îl despărțise fără veste, părea că împietrise pe lespezile camereĭ, amorțit de durere, zdrobit de despărțirea aceasta neașteptată, neprevĕzută, groaznică, care zdrobea ast-fel într'un minut, poema vieții sale.

Toată ziua se rugase Valter, și blestemase. Dacă ar fi plîns ar fi putut scăpa; însă nu plîngea... Spre seara aceleĭ zile fatale. inconscient, se pusese în fața logodniceĭ sale, care era culcată înbrăcată în tunica eĭ albă, și, acolo, tot chinuind în mâna luĭ o bucată din cununa eĭ de portocal, se uita pironit la fata asta frumoasă care părea adormită, legănată de vise de aur... așteptând cea d'intîĭ sărutare a soțuluĭ...

Era pe la sfîrșitul luĭ Martie în blonda Germanie, al căruĭ suflet pare așa de bine făcut pentru ca să priceapă toate durerile adevĕrate.

Se 'noptase...

Valter era singur.

In amurgul sereĭ fata fusese înapoiată pămîntuluĭ; și el, halucinat, înotând în întunericul îndoeliĭ și a groazeĭ cumplite, nu se deslipise de lîngă patul din camera nupțială.

Tot silindu'se să pătrunză maĭ în adîncul gîndurilor sale, maĭ în adîncul cumpliteĭ luĭ disperărĭ, ajunsese, eterizând materia și forma, ca să piardă simțul realitățiĭ lor...

Sub presiunea crieruluĭ sĕŭ în delir, logodnica luĭ, pierdută pentru tot-d'auna pentru ochiĭ luĭ, rĕmânea săpată în inima și în imaginația luĭ, nu în stare de trup omenesc cu figura determinată, ci ca o umbră ușoară, ca o silhuetă nepipăibilă, care, plutind în spațiŭ, păstra feteĭ numaĭ culoarea imaculată a rochieĭ sale de fecioară, albă ca și numele eĭ (o chema Alba), albă ca și cununa pe care o ținea Valter încă în mâinile luĭ.

Gîndurile luĭ nu se puteaŭ ține șir....

Sângele i se grămădise în cap...

Iĭ lipsea aerul...

Se simția că moare...

Pe la miezul nopțiĭ deschise fereastra și, puindu'se cu coatele pe balcon, se uită peste câmpia adormită, se uită cu o uitătură desnădăjduită...

„Ea fost acolo“ — zicea; — „da, îmĭ aduc aminte. O! ce frumoasă era atuncĭ!... Așa de albă, așa de dulce, în cât și copiĭ o iubeaŭ. Era fermecătoare ca o zînă, tot ce atingea ea se transforma.“

Gîndul acesta 'ĭ aduse un zîmbet slab pe buze.

„Vaĭ! ea a plecat!“ zise el iar, cu amar, căzênd iar într'o prostrație desevîrșită...

Din când în când însă se uita spre cerul negru și rece al nopților de martie... Vederea asta părea că'l tulbură adînc; părea neliniștit, și, ca și cum ar fi așteptat o emoțiune neprevĕzută; sta cu capul gol în fereastră, fără să simță asprimea vîntuluĭ care'l biciuia...

Natura, în doliŭ în seara aceea, era fioroasă... Satele, palide, pe jumĕtate întunecate, părea niște picăturĭ de argint pe un giulgiu de postav negru... Gîrla, pierdută în umbră, curgea tăcut pe lîngă case... De desuptul luĭ, strada pustie, și pretutindenĭ numaĭ liniștea unuĭ loc părăsit.

In felul acesta de întunericime abia putea Valter să deosibească învelitorile

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

ELY MONTCLÈRE

(51)

Buchetul Ucigaș

PARTEA II-a

Frumos Monstru

V

Cristina îșĭ mușcă buzele de ciudă.

— Cum îțĭ va plăcea! zise ea scurt.

Și în gîndul sĕŭ zicea:

— Fiĭ tu mândră, azĭ, fata mea, asta n'o să ție multă vreme.

Trăsura se opri la scara casteluluĭ. Montalais se dete jos, întinse mîna neveste sale și Madeleni, în acelaș timp descălicară și Filip și Paul.

Bătu 11 ½.

Dejunul era poruncit pentru amiazĭ.

— Am tocmaĭ vremea ca să mĕ înbrac! zise Christina.

Așa dar, scuzați-mĕ.

Peurmă zise bărbatuluĭ sĕŭ:

— Dragul meŭ, viĭ?

El se supuse și suĭ la braț cu nevasta sa scara de marmură care ducea în catul al doilea.

Nu zicea nicĭ o vorbă. Se întristase fără veste.

Când pășise pragul locuințeĭ sale îșĭ adusese aminte de trecut.

Cristina pricepuse foarte bine starea de spirit a bărbatuluĭ sĕŭ; ea prevĕzuse de multă vreme criza și o aștepta.

Nu se va sfîrși criza asta atuncĭ când va voi ea — ea care era atotputernică acum?

Ca diplomată bună, se făcu că nu bagă de seamă nimic și se duse foarte liniștită spre camera care 'ĭ fusese pregătită în lipsa eĭ.

Camera aceasta, foarte mare și foarte scump mobilată, era alăturĭ cu a conteluĭ de Montalais.

Era un fost salonaș care fusese transformat.

In apartamentul conteseĭ ședea azĭ Madelena.

Așa dorise fata.

Ca amintire pentru muma eĭ prea iubită și pierdută așa de tragic, Madelena cultiva singură kiparoasele pentru care avusese contesa pasiune așa de mare și așa de fatală.

O dată cu venirea vereĭ, primejdioasele florĭ vor înflori iar în veranda care se deschidea în salonașul de lângă iatac.

Știm că odăile acestea compuneaŭ apartamentul particular al celeĭ dintîĭ contese de Montalais și copiĭ seĭ nu ar fi consimțit pentru nimic în lume ca să lase pe Engleza să se așeze în ele.

Cu toată orbirea și cu toată patima luĭ nebună pentru Cristina, contele de Montalais pricepuse asta așa de bine încât, chiar de la sine, alesese singur camera în care să șadă noa contesă.

Engleza, dupe ce 'șĭ schimbă rochia, se coborî la dejun, în catul întîĭ.

Cum se ivi ea, sofragiul zise:

— Poftițĭ la masă

Prinse oare Cristina o nuanță de ironie în ochiĭ servitoruluĭ care o cunoscuse damă de companie, saŭ era altceva? orĭ cum, când luă brațul bărbatuluĭ sĕŭ ca să se ducă în sofragerie, zise:

— Dragul meŭ, Iosiv nu este corect; trebue schimbat.

— Cum așa? dar până acum.....

— Lasă-mĕ pe mine, mĕ însărcinez eŭ cu toate! zise Engleza cu tonul eĭ sec.

Montalais oftă și nu maĭ zise nicĭ o vorbă.

La masă însă, pe când nevastă-sa molfăia, fiind-că nu'ĭ plăcea nicĭ un fel de mâncare, Euric zise copiilor:

— Mĕ mir foarte mult că n'am vĕzut încă pe Burgand și pe Tereza.

Filip rĕspunse:

— Find-că ațĭ sosit tocmaĭ în ceasul dejunuluĭ, tată, nicĭ Burgand, nicĭ fata luĭ n'aŭ voit să vĕ supere..... aŭ să vie maĭ pe urmă să vĕ ureze bună-venire.

— Auzĭ vorbă! Ce însemnează ceremoniile astea ale luĭ Burgand?

Pentru ce n'a venit să dejuneze cu Tereza?

Nu pentru întîia oară ar mânca azĭ la masa noastră.

Cristina zise:

— N'ar fi cuviincios; familiaritățile acestea cu inferioriĭ nu sînt corecte.

Eĭ trebue să stea la locul lor.

Filip ar fi izbucnit, dacă nu l'ar fi oprit Saint Yves cu o privire.

A! ce îndrăcită femee, mîndră, disprețuitoare!....

Tînĕrul suferea maĭ cu seamă din pricină că Cristina înjosea pe Tereza, fiind-că ea știa bine că până atuncĭ tineriĭ trăiseră pe un picior de egalitate desĕvîrșită.

Intr'adins îl supĕra ea pe Filip, era vĕdit lucru.

Și Cristina prinse uitătura luĭ Filip plină de ură.

Insă Engleza în loc să se sperie, zîmbi.

De multă vreme nu se maĭ temea Cristina de nimic și de nimenĭ.

Dejunul se isprăvi.

Cum se sculă de la masă, noa contesă chemă pe toate slugile casteluluĭ și, în fața conteluĭ, a Madeleneĭ, a luĭ Filip și a luĭ Paul, le spuse că le da drumu și că le da și leafa pe câte o lună.

Slugile engleze pe care le angajase ea, vor veni mâine chiar la castel.

Bietiĭ oamenĭ se uitaŭ încremenițĭ unu la altu; câțĭ-va din eĭ, ceĭ maĭ vechĭ, îndrăzniră să se roage de contele bunul lor stĕpân, însă apelul lor nu fu auzit.

Ieșiră toțĭ, furioșĭ pe aceea care, fără nicĭ o pricină, le lua pâinea din gură.

Engleza era acum adevĕrata stĕpână.

A doa zi, dejunul fu servit de slugile cele noĭ.

Din tot personalul, rĕmăseseră numaĭ Mariana și feciorul luĭ Filip de care nu voise tînĕrul să se desfacă cu nicĭ un preț.

Christina curățase toată casa, era prea mulțumită, însă maĭ era ceva care 'ĭ strica bucuria: gândul că maĭ rĕmăseseră doĭ dintre ceĭ carĭ o cunoscuseră altă dată, doĭ carĭ negreșit aŭ să spue celor-lalțĭ toată istoria.

A! dacă ar fi putut să arate ea copiilor eĭ vitregĭ cât o jenaŭ de mult Mariana și cu feciorul luĭ Filip.

(Va urma)

ascuțite ale caselor orașuluĭ și locuința burgmaistruluĭ...

Departe, o fereastră mică ogivală era încă luminată, la ceasul acesta, de o lumină mică tremurătoare, al căruĭ punt roșu, rĕzbind întunericul, da tablouluĭ o înfăcișare ciudată și romantică.

Ciocanul ceasorniccertuluĭ bătu ceasurile.. încet... Vibrând în noapte ca rîsul unuĭ blestemat... Pe urmă nimic... Intunericul cumplit... Tăcere impuitoare...

„Ah! iubita mea, te aștept... Ah! pentru ce întîrziĭ?..." zise Valter.

Și se uita în vĕzduh, pe unde zburaŭ norĭ negri și amenințătorĭ.

De odată simți un fior ciudat și, sărind în sus în fereastră, par'că împins de o mână nevĕzută:

„Insfîrșit aĭ venit! Vino! ah! vino, te așteptam..." zise el cu beție uneĭ rafale albe care trecea în clipa asta peste capul luĭ, dusă de viscol.

Și *ea* cădea subțirică și ușurică. Era cea din urmă zăpadă din anul acela și, întocmaĭ ca un vestmînt imaculat, se întindea tăcută peste pămînt...

Vîntul, aci ca un amorezat furios, o lua, o ridica, pentru ca s'o strîngă și maĭ tare subt sărutările luĭ aspre; aci, învîrtind'o într'un vals amețitor, o silea să se coboare maĭ repede, maĭ deasă, maĭ scînteetoare...

„Insfîrșit, aĭ venit! aĭ venit! Alba mea adorată!... M'aĭ auzit... Ah! fiĭ bine-cuvîntată!..."

Și Valter sărută în zborul lor fulgiĭ carĭ veneaŭ să se joace pe buzele luĭ, crezênd că în mîngăerea aceasta aeriană regăsește suflarea iubiteĭ luĭ.

Valter vedea *alb*... Așa trecu noaptea... Despre ziuă, neaua acoperise tot, învelitorĭ, morișce, coșurĭ, pămînt...

In piața Domuluĭ, plataniĭ cu pĕrul alb semănaŭ cu aceĭ bătrînĭ frumoșĭ pe care 'ĭ iubeștĭ în familie și a căror prezință numaĭ este pentru casă bine-cuvîntarea căminuluĭ...

In pîrîiașul înghețat unde ea 'șĭ făcuse un pat, unde nimic nu venea să 'ĭ păteze albeața, câțĭ-va copăceĭ de pe mal, posomorîțĭ și goĭ de frunzele lor, păreaŭ, cu aspectul lor monoton, că 'ĭ fac peste culcuș o cunună de spinĭ...

Așa pricepea Valter și de aceea îngenuche...

„Vezĭ tu, Alba mea adorată, natura întreagă se unește cu mine ca să te sĕrbătorească... Soarele te admiră, te luminează, și razele tale, maĭ strălucitoare de cât orĭ când, pătrund pânăjîn adîncul adînculuĭ ființeĭ mele... Copaciĭ noștri marĭ te mîngâe cu umbra lor, o palida mea amantă! Pentru ce nu pot eŭ singur ca să te iubesc, să te admir, să 'țĭ-o spun!... Ce frumoasă eștĭ!... Dar ce rece eștĭ!... rece ca o moartă!

Și Valter te îngrozea când îĭ vedeaĭ privirea luĭ zăpăcită.

„Lasă-te să te încălzesc cu suflarea mea... Pentru ce te topeștĭ ast-fel subt sărutările mele?... Te am așteptat așa de multă vreme!... Da, eștĭ aicĭ, gătită cu rochia ta de nuntă curată și fără pată; dar cu cât vreaŭ maĭ mult să mĕ apropiĭ de tine, cu atât maĭ mult fugĭ de mine, vaĭ!..."

Și în fața visuluĭ acestuia imposibil, el sta zdrobit, cu capul în mâinĭ.

In vremea asta, ea, ca și o fecioară zburdalnică, juca împrejurul luĭ o rondă infernală, în șueratul ascuțit al vîntuluĭ care o ducea departe... Valter eși atuncĭ din casă... și fugi dupĕ dînsa... Fugea prin cătune, prin sate, prin orașe. Pe orĭ unde trecea întrebă dacă o vĕzuse cineva... Și lumea își făcea cruce vĕzĕnd pe nebunul acesta, pe care nu 'l pricepea..

„O voesc"—zicea el trecĕtorilor pe care 'ĭ găsea prin câmpie,—„o voesc vecĭnică ca și iubirea logodniculuĭ eĭ..."

Și valter fugea mereŭ.

De departe o vĕzu pe un lac argintat.. Luna, care îl lumina cu poeticul eĭ reflect, îl făcu să zîmbească o clipă. I se păru că ea îl chiamă... Tată noaptea ea îĭ sluji de călăuză, înfășurându'l cu un vĕl ușor care fîlfîia în spațiŭ... In zorĭ de zi Valter se vĕzu singur...

Departe însă, în negură, i se păru că o vede iar, pe jumĕtate ascunsă în rochia eĭ de roă, ca o cochetă subt valurĭ de dantele... Susținut de o energie peste fire, dominat de un singur gînd: s'o vază iar, Valter iuți pasul...

La o cotitură a drumuluĭ, soarele veni să sfîșie fără veste perdeaua asta de aburĭ carĭ o ascundeaŭ ochilor luĭ și, acolo... înaintea luĭ... o zări de odată, în minunata radiare a impuitoareĭ eĭ frumusețĭ, în mijlocul splendorilor magiculuĭ eĭ palat, dominând o lume întreagă, și înălțându-se până în norĭ.

„Vino"—cânta inimeĭ sale—„te aștept acolo sus; acolo numaĭ voiŭ fi a ta pentru tot-d'auna".

Seara o lumina atuncĭ cu razele eĭ daurite, făcênd sînu'ĭ feciorelnic să strălucească de riviere de turcoaze, de rubine și de diamante.

Valter însă, fermecat, beat de iubire, suia cu greŭ muntele, agățându-se de stîncĭ, de mușchiul verde și de rădăcinile brazilor... Sărea prăpăstiile, mergea d'alungul lor, se suia mereŭ... Impins de acea putere neînvinsă care se chiamă dorință, și cu ochiĭ pironițĭ pe frumusețea amanteĭ luĭ, uimit, gîfîind, nu se oprea.

Venise primă-vara... Toată natura zîmbea... De geaba'ĭ murmura apa izvoruluĭ din cale cântecele luĭ cele maĭ vesele.

„Frumosule călător, odihnește-te aci!" — îĭ zicea ea — „eŭ sînt fragedă, sînt frumoasă; vino lângă mine să'țĭ potoleștĭ setea care te mistue..."

„Nu, eŭ vreaŭ numaĭ pe iubita mea..." zicea Valter.

Și întorcea ochiĭ...

In câmpiile din vîrfurile dealurilor, brebenelul rumen îĭ zîmbea galeș... Valter îl călca în picioare fără să se uite măcar la dênsul...

Mergea mereŭ înainte, fără să se gândească la lucrurile din lumea aceasta.

Pasărea albastră de pe ziduri cocheta împrejurul luĭ; găinușile sĕlbatice și prepelițele albe zburaŭ în drumul lor aruncând ecourilor note amoroase; nimic nu putea să'l distragă... Nicĭ cascada spumoasă de la picioarele luĭ, care'ĭ rĕcorea capul înfăpăiat, inundându'l cu o spumă pestriță; nicĭ turmele de cămile carĭ fugeaŭ speriate și piereaŭ în albastrul prăpăstiilor, nimic nu'l oprea în mersul luĭ nebun... Maĭ sus... tot maĭ sus... Valter vedea numaĭ pe iubita luĭ, radiind în toată gloria eĭ, întinsă pe patul eĭ de granit, strălucitoare de aur, de pietre scumpe luate din cele din urmă focurĭ ale unuĭ soare de purpură, care făcea să reiasă fantasticele contururĭ ale palatuluĭ sĕŭ de azur, cu stîlpiĭ de cristal, cu peșterĭ uluitoare, cu proporțiĭ uriașe...

Rupt de oboseală... gîfîind... cu mâinile zgîriate... cu hainele zdrențuite... Valter se tîrăște... se sue... se agață... — Sleit de puterĭ, ne maĭ putênd sufla, se tîrăște maĭ mult de cât se sue, ținându-se de câte un fir de iarbă.

„Ah! suverana mea!..... Alba mea!..... iubita mea... ce greŭ e drumul!... Dar, ce'mĭ pasă? Insfîrșit, te vĕd iar cum te visasem, în mijlocul splendorilor nespuse ale sublimeĭ tale poeziĭ și subt o aureolă vrenică de tine!..... Ranele mele mĕ înbată!... Ah! cât te ador!... Aicĭ tu eștĭ numaĭ a mea și nimenĭ nu va veni să ne tulbure iubirea! Fiind-că omul a rĕmas acolo jos, departe pe câmpie... Pe munte sîntem numaĭ noĭ doĭ... Ba nu, maĭ este și norul și vîntul, și furtuna, rivalĭ scîrboșĭ, trilogie neîmpăcată de care inima mea este geloasă...

„Și eĭ te iubesc.... însă nu ca mine.... Iacă, pune mâna, simțĭ tu cum îmĭ zvîcnește inima?... Simțĭ tu buzele mele de foc carĭ caută sărutările tale?... Ah! vino! vino să potoleștĭ cu suflarea ta tînĕră focul care mĕ mistuește... Mor după tine.. mor pentru tine... în beția idealeĭ mele conchiste... Vino! ah! vino! de astă dată, eștĭ a mea!..."

Și Valter, fără pic de putere într'însul, lăsându-se pe flancul iubiteĭ luĭ, într'un extaz mistic, se întinse pe rochia de nuntă a fecioareĭ vecĭnice...

Sirena veni atuncĭ să'ĭ atingă dulce obrazul.: El, beat de iubire, adormi încet-încet în moarte, pe recele așternut al zîneĭ munților. Ea'l maĭ sărută câtă-va vreme însă din pricina focululĭ ce ieșa din obrajiĭ luĭ, se topi.... se prefăcu în lacrimĭ... Bietul nebun nu trebuia să se maĭ deștepte.

Nicĭ un zgomot în natură; tăcere, liniște cumplită, solemnă!... Insă pe când sufletul luĭ Valter se suia spre cer, spre Alba luĭ iubită, un șuerat ascuțit, fioros, ironic, zbuciumă de-odată muntele din vîrf și până în cele maĭ adâncĭ prăpăstiĭ ale luĭ... Era rîsul vîntuluĭ care, trecĕnd peste ghețar, își găsise amanta...

I. S. Spartali.

DESBATERILE PARLAMENTARE

CAMERA

Ședința de la 9 Decembrie 1891

Ședința se deschide la orele 1 și jum. sub preșidenția D-luĭ colonel Roznovanu.

Prezențĭ 155 deputațĭ.

Pe banca ministerială D-niĭ L. Catargiu, Lahovary, Știrbey, Sturza, Olănescu, Take Ionescu, gen. Lahovary.

Se fac formalitățile obicinuite.

D. *Burghele* interpelează pe ministrul lucrărilor publice asupra releĭ administrațiĭ a drumurilor de fier. D-sa cere dosarele anchetelor ultimelor accidente.

D. *Aristid Pascal* amintește că la alegerile trecute, țara (?) s'a pronunțat pentru partidul liberal-conservator. Alăturĭ cu partidul acesta exista în Cameră un grup, grupul concentrațiuneĭ conservatoare, ostil majoritățeĭ.

Partidul liberal-conservator nu se deosibea de liberaliĭ-naționalĭ, de cât prin tendința către viitor.

Lucrurile mergeaŭ strună, când de o dată veni un guvern noŭ, cu un program noŭ, programul conservatorilor concentrațĭ.

Oratorul numește pe D. Take Ionescu o conștiință maleabilă.

D. Pascal amintește moțiunea de blam, pe care a propus-o la 1876 contra guvernuluĭ prezidat tot de D. Catargiu, care a fost tot-d'auna victima celor carĭ il înconjoară.

In momente grele, tot ce este doritor de libertățĭ, toțĭ oameniĭ cu sentimente liberale, s'aŭ unit contra celor carĭ periclitaŭ libertățile.

Oratorul amintește un discurs al D-luĭ Lahovary când cu convenția comercială.

Discursul D-luĭ N. Fleva

D. N. Fleva declară că nu poate vorbi de cât în chestiunea dacă Adunarea primește saŭ nu acest guvern și protestează în contra procedăreĭ președintelui care a închis gura Cameret cu două zile maĭ târziŭ de cât trebuia.

In calitate de membru al birouluĭ, de vice-președinte, D-sa protestează contra actuluĭ președinteluĭ.

D. Catargiu a căzut la 1876 blamat nu numeĭ de liberalĭ dar și de conservatorĭ.

D. Pascal amintește apoĭ modul cum s'a făcut fuziunea liberalilor sincerĭ cu conservatoriĭ.

Oratorul acuză pe conservatorĭ că n'aŭ fost lealĭ și închee propunĕnd următoarea moțiune:

Adunarea declară că nu poate avea încredere în acest guvern și trece la ordinea zileĭ.

D. Fleva amintește modul cum generalul Manu, în ziua prezentăreĭ ministeruluĭ Florescu, acuza pe D. Catargiu că nu l'a lăsat să îndeplinească ideia concentrăreĭ conservatoare; iar actualul președinte al consiliuluĭ rĕspundea, că nu poate să nu ție seamă de noile păturĭ sociale intrate în corpul electoral și că nu poate să se despartă de D. Vernescu, care se dădea de liberal.

Oratorul se crede dator a denunța țĕreĭ intrigele și pe intriganțiĭ carĭ compromit instituția parlamentară.

D-sa amintește cuvintele cu care D. Take Ionescu a salutat ministerul Florescu, pentru că acesta cerea Camereĭ un răgaz de câte-va zile.

Prorogarea a fost un act care nu trebue să se facă de cât în împrejurărĭ foarte grave, dacă n'ar fi maĭ bine să nu se uziteze de loc.

Guvernul actual a venit în Parlament, în casa noastră și, în loc să ne întrebe dacă'l primim în casă, ne-a dat pe noĭ afară. A venit momentul ca și noĭ să ne rĕzbunăm și să-ĭ dăm pe toțĭ afară. (Aplauze).

Citind declarația guvernuluĭ de la 28 Noemvrie, zice că conservatizmul moderat cu sentimente liberale este un fel de ghiveciŭ politic. (Aplauze).

In aceiașĭ declarație se vorbește de *aspirațiile cele maĭ înaintate*. Nu cumva D. Catargiu a lăsat la o parte liberalizmul D-luĭ Vernescu pentru radicalizmul D-luĭ Take Ionescu?

Dar se maĭ zice acolo: *Ideile noastre sunt cunoscute.* Care ideĭ? Oare decalogul generaluluĭ Manu? Dar D. Catargiu spunea, că acest decalog e o calamitate.

Orĭ poate ideile guvernuluĭ sunt cele arătate în Februarie 1891 de D. Take Ionescu, care spunea că conservatoriĭ n'aŭ ideĭ?

Dar citez pe D. Take Ionescu: *Cine 'și poate închipui, că cu D. Catargiu la interne se pot avea alegerĭ libere?*

Acesta e singurul progres al guvernuluĭ actual.

Guvernul nu reprezintă decĭ nimic de cât bâta în alegerĭ.

Aceasta e destul pentru a asigura guvernuluĭ reducerea Parlamentuluĭ.

D. Fleva încheie propunând o altă moțiune de blam.

Camera neavênd încredere în guvern, trece la ordinea zileĭ (Apl).

Grupul „Naționaluluĭ"

D. **Dim. Cezianu**, în numele D-sale și al D-lor I. Grădișteanu, Iarca, Oroveanu și Iancovescu, declară că: față cu ruptura partiduluĭ liberal-conservator, se socot degajațĭ de orĭ ce angajamente, totușĭ ca deferență pentru D. Lascar Catargiu, se vor abține la votul de încredere.

O notă discordantă

D. **I. M. K. Epureanu,** de și de acord cu amiciĭ sĕĭ de la *Naționalul*, crede însă că acum e în joc conservatismul și decĭ nu poate refuza încrederea actualuluĭ guvern.

D. **Gr. Pĕucescu.**—D-sa declară că nu va face un discurs, căcĭ nu e vreme pentru cuvinte, ci pentru fapte.

SENATUL

Ședința de la 9 Decembrie

Ședința se deschide la ora 2 p. m. sub preșidenția D-luĭ C. Boerescu.

Prezențĭ 92 senatorĭ.

Se fac formalitățile obicinuite.

Se declară vacant col. I de Argeș în urma numireĭ D-luĭ Exarcu ca Ministru la Roma.

D. **P. S. Aurelian** cere a se procede la verificarea titlurilor noilor aleșĭ.

Senatul validează alegerile D-lor Gr. Cantacuzino și Eug. Stătescu.

D. **General Manu,** singurul ministru prezent, roagă Senatul a ridica ședința de oare-ce și D-sa e așteptat la Cameră.

Ședința se ridică și se anunță cea viitoare pe mâine.

ULTIME INFORMAȚII

In urma numireĭ D-luĭ Esarcu ca ministru la Roma, Senatul a declarat astă-zĭ vacant colegiul I de Argeș.

Societatea *Carpații*, în adunarea generală din 6 luna curentă, 'șĭ-a ales noul eĭ comitet compus din D-niĭ:

I. R. Goga, președinte.

Vice-președințĭ: D. Cordescu și I. Mihalcea.

Casier: I. Munteanu.

Secretarĭ: I. Moldoveanu și G. Sfetea.

Membriĭ: V. Gheorghiu, I. Popovicĭ, I. Purecescu, I. Bedițeanu și R. Gologan.

Din cauza zăpezeĭ trenurile de la Galațĭ și Vasluiŭ, ce trebuiaŭ să sosească de dimineață, nu sosiseră până la orele 3. p. m.

Trenul de la Călărașĭ n'a sosit de treĭ zile.

Publicație

Se publică spre știința doritorilor că în Magasinul Th. Radivon fost Carapati se va vinde în recontinuare începênd de la ora 11 a. m. prin licitație publică în zioa de 9 Decembrie 1891 averea rĕmasă de la defunctul Nic. Carapati compusă din diferiie bijuteriĭ și alte objecte de mobile ce sunt în strada Academieĭ Nr. 16, iar în caz de neterminare va urma și în zilele următoare.

MERSUL TRENURILOR

Valabil de la 1 Octombrie 1891 st. n.

PORNESC DIN BUCUREŞTI:

Bucureştĭ Iaşĭ, direct de persoane. — Pleacă din Bucureştĭ la ora 7 dim., din Ploeştĭ 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focşanĭ 1,20 p. m., din Mărăşeştĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,00 p. m., din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7,09 seara, din Paşcanĭ 9,04 s., sosește în Iaşĭ 11,20 s. — Accelerat, pleacă din Bucureştĭ 9,35 seara, din Ploeştĭ 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12,54 noaptea, din Rîmnicu-Sărat 1,46 dim., din Focşanĭ 2,43 dim., din Mărăşeştĭ 3,26 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Paşcanĭ 8,40 dim., sosește în Iaşĭ la 10,45 dim.

Bucureştĭ-Vasluĭ, Brăila-Galaţĭ, direct accelerat.—Pleacă din Bucureştĭ la 7,50 seara, din Ploeştĭ 9,42 seara, din Buzĕŭ 11,41 seara din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focşanĭ 1,37 nóptea, din Mărăşeştĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., sosește în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galaţĭ, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea. din Barboşĭ 3,22 d., sosește în Galaţĭ 4 dim.

Bucureştĭ-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ 7,10 seara, din Titu 8,17 seara, din Piteştĭ 9,38 seara, din Costeştĭ 10,06 seara, Slatina 11,27 seara, din Piatra Olt 11,49 seara, din Craiova 12,52 noaptea, din Filiaşĭ 1,40 dim., din Turnu-Severin 3,40 dim., sosește în Vêrciorova 4,02 dim. — De persoane pleacă din Bucureştĭ 8,15 dim., din Titu 9,43 dim. din Goleştĭ 11,04 dim., din Piteştĭ 11,37, din Costeştĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2,29 p. m., din Craiova, 4,11 p. m., din Filiaşĭ 5,24 p. m., din Turnu-Severin 7,04 seara, sosește în Vêrciorova 8,30s. — Fulgerul pleacă din Bucureştĭ 4,03 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteştĭ 6,22 s. din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,45 seara, din Filiaşĭ 10,30 seara, din Turnu-Severin 12,38 noaptea, sosește în Vêrciorova 1,00 noaptea.

Bucureştĭ-Craiova, direct persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 2.35 p. m., din Titu 3,57 seara, din Goleştĭ 5.24 seara, din Piteştĭ 5,50 seara, din Costeştĭ 6,20 seara, din Slatina 8,17 seara, din Piatra 8,50 sosește la Craiova 10,05 s.

Bucureştĭ-Piteştĭ, direct persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 6,45 d., din Titu 8.21 d., din Goleştĭ 9.44 d., sosește la Piteştĭ 10,44 d.

Bucureştĭ-Galaţĭ, direct, persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 9,40 d., din Ploeştĭ 11.48 d., din Buzĕŭ 2,55 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboşĭ 5,59 p. m., sosește Galaţĭ 6,35 seara.

Acelaşĭ tren spre Tecucĭ.— Pleacă din Buzĕŭ 2,05 p. m., din R.-Sărat 3,49 p.m. din Focşanĭ 7,48 seara, din Mărăşeştĭ 8.30 seara, sosește Tecucĭ 9,45 seara.

Bucureştĭ-Predeal, direct accelerat.—Pleacă din Bucureştĭ 4.40 p. m., din Ploeştĭ 6.30 seara, din Câmpina 7,33 seara, din Sinaia 8,46 seara, sosește Predeal 9,25 seara.

Accelerat.— Pleacă din Bucureştĭ 7,40 d., din Ploeştĭ 9,27 d., din Câmpina 10,26 d., din Sinaia 11,38 p. m., sosește Predeal 12,07 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 8,50 d., din Ploeştĭ 10,48 d., din Câmpina 11,55 d., din Sinaia 1,14 p. m., sosește Predeal 1,56 p. m.

Bucureştĭ-Giurgiŭ, direct (fulger), pleacă din Bucureştĭ 5,35 dim. sosește Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureştĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., sosește Giurgiŭ 10,18 d. — *De persoane* din Bucureştĭ, gara de Nord 5,25 p. m., din Filaret 5,55, sosește Giurgiŭ 7,48 s.

Bucureştĭ-Călăraşĭ, Feteştĭ-Slobozia, pleacă din Bucureştĭ 7,50 dim., sosește Călăraşĭ 12,20 p. m. Feteştĭ 11,33 d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREŞTI

Din Iaşĭ 7,30 d. şi la 9,55 seara.
Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.
Din Predeal 12,10 p. m. 8,50 s. şi la 9,30 seara.
Din Galaţĭ 8,40 dim. 5,10 s.
Din Vêrciorova 11,40 s. Fulgerul la 10,05 d. acceleratul 8,20 s. persoane.
Din Craiova 1 p. m.
Din Piteştĭ 9,10 seara.
Din Călăraşĭ 6,25 s.
Din Giurgiu 3,55 p. m. fulgerul, la 10,45 d. şi 7,20 s. persoane.

PROPRIETAR-EDITOR THOMA BASILESCU.

TIPOGRAFIA THOMA BASILESCU, BULEVARDUL ELISABETA, 111 BUCUREŞTI.